

pod prejšnjim občinskim zastopom zgodilo, da se žandarmerija z dovoljenjem okrajnega glavarstva rekvirira. Ali naš poceni predstojnik ne stori ničesar, ker se boji, da bi pri prihodnjih občinskih volitvah nič več izvoljen ne bil. Mi kmetje pa smo pri volji enega moža najti in ga tudi dostojno plačati, ki bo svoj posel kot občinski zastopnik tudi pravilno opravljal, da se ne bodejo več poboji dogajali. Ako že plačamo za tajnika 300 gld. in za stražnika 240 gld., bomo tudi še 150 gld. zmogli, da bomo imeli predstojnika, ki se bode za svoje dolžnosti tudi pobrigal.

Gospod Veselič, ta prihodnji župan velikonedeljski nas ne more pustiti v miru. Kar mi o njem rečemo, „to vse ni res“. Zdaj pa nam je poslal sledeče pismo: „Naj sprejme Uredništvo „Štajerca“ v Ptuj. Na podlagi § 19 tisk. zak. prosim, da se sprejme v Vašem cenj. listu glede dopisa „Iz ormoškega okraja“ v št. 8, z dne 21. t. m. na istem mestu i pod istem naslovom v bodoči številki sledeči popravek: Ni res da sem bil brnjen iz službe in da me je zadela zaslužena kazen. Res pa je, da sem jaz kot starejši uslužbenec odstopil svoje mesto že koncem decembra pr. l. prostovoljno svojemu tovarišu, a pozneje vstopil sem le začasno, ker sem imel že vse pripravljeno za trgovino. Velikonedelja, dne 30. aprila 1901. Ivan Veselič. — Da pa ne bo kdo mislil, da smo mi temu Veseliču krivico delali, potrdimo še enkrat, da je vse resnica, kar smo pisali, to, da ga je ormoško okrajno sodišče disciplinarnim potom iz službe izbacilo, ker je velikonedeljskim šolarjem na cesti žugal. Kar pa ta gospod o svoji trgovini piše, presega že vse nesramnosti. „Štajerc“ vendar ni za to tukaj, da bi koga na njegovo črvido branjarijo opozarjal.

Nekaj novega. „Slovenec“, ljubljanski klerikalni list, poroča ravnokar, da mislijo „Gospodarjevci“ v Mariboru izdajati neki gospodarski list, ki bi naj izhajal vsakih 14. dni ter delal zoper „Štajerca“. No, sedaj se ve, da ti gospodje sami vejo, da so vsi njihovi časniki za nič in da bode treba novega izdajati. Radovedni smo, kakšen bo ta „Gospodarjev“ sinček. Vemo pa, da mladi tič tako poje kakor stari.

Zunanje novice.

Samomor v obrokih. V Vel. Varadinu je umrl samomorilec krojač Mijo Bedeković na strašen način. Ustrelil se je z revolverjem dvakrat v glavo, a ni bil mrtev. Zato je sedel in napisal tele vrste: „Po dveh strelah pišem te vrste. Kakor vidim, ne morem umreti. Poskusim se še enkrat ustreliti. Ako ne umrem se, obesim.“ — In res, krojač se je ustrelil še tretjič brez uspeha. Našli so ga obešenega!

Ubog nadškof. Iz Lvova poročajo: Armenski nadškof v Lvovu Izak Izakowicz je umrl brez imetka, dasi je bil član gosposke zbornice, tajni svetnik in posestnik železnega kronskega reda. Zapustil ni niti za pogrebne stroške, kajti ves svoj denar je razdelil med uboge. V svoji oporoki je prosil, naj ga pokopljejo najskromnejše. Na smrtni postelji se je bitko pritoževal, da ga je ogoljufal duhovnik Mardyrosiewicz,

ki je poneveril v armenski zastavnici velike vsote, dasi mu je nadškof zaupal docela.

Zastrupljena vas. V vas Bacs-Topolya so prišli minoli teden cigani, ki so kradli ter so jih končno zaprli v občinsko ječo. Tu so jih ostrigli in obrili do kože, kar je za cigane najhujša kazen in velikanska sramota. Zato so se cigani strašno maščevali. Ponoči so zastrupili vse vodnjake. Zato je že naslednjega dne umrlo pet oseb. Orožništvo pa je vjelo cigane ter našlo pri njih mnogo različnih strupov. Več oseb v vasi je opasno zbolelo, a zdradniki so jih rešili.

Originalen samomorski kandidat. V Parizu so našli v svoji sobi zaklenjenega moža, ki je bil že sama okostnica, ter ni mogel več govoriti. Od 29. decembra m. l. ni jedel nalašč nič več, ker se je hotel usmrtiti tako radi svoje žene, ki je pobegnila z nekim moškim. Obupanec pa je vendar le pil vedno vodo, kar ga je ohranilo živega.

Električni nabiralnik. Iz Newyorka poročajo, da je zopet nekdo iznašel aparat, ki bode zbujal strmenje in veselje ljudij. Ta aparat je električni nabiralnik za cerkve. Ako bo pritisnil duhovnik ali cerkovnik na električni gumb, potem bo stekel nabiralnik po dratu ob vrstah klopij ter se vstavil vsakikrat tako dolgo da se vrže vanj novce. Prej pa se nabiralnik ne bo ganil od klopi, zato bode imel tak aparat več uspeha, kakor doslej cerkovniki. Nabiralnik bo prisilil ljudi vsake klopi, da vržejo vanj vsaj mal novčič.

17 oseb znorelo. „Soča“ piše: V Vidmu je zbolel neki človek. Mesto zdravnika so poklicali necega čudodelnika brez kalomona. Ta je razodel strmečim sorodnikom, da bolnik pravzaprav ni bolan, marveč da je — obseden. Polno hudičev ga trpinči. In zgrabili so palice ter preganjali hudiče iz revnega „obsedenca“. Strašno so ga pretepli in pobili, a pri tem je znorelo 17 sorodnikov od strahu pred hudiči. Zdaj se peča sodnija s tem žalostnim slučajem verske blaznosti. Take sadove še dandanašnji rodi klerikalna vzgoja.

14.251 otrok imajo Angleži ujetih. Angleški vojni minister Brodrick je namreč sporočil, da je sedaj 23.080 Burov ujetih, in sicer 2745 mož, 6083 žensk in 14.251 otrok. Za angleže ni toraj nobena umetnost, delati burske ujetnike. Nasprotno pa so izgubili Angleži 63.498 mož. Ako se še prištejejo bolniki in ranjenci po bolnišnicah, imajo angleži torej vsaj 110.000 mož na listi izgub.

Visoka starost. Metuzalem je živel 969 let. Baje pa so takrat računali leta drugače in so bila leta takrat dokaj krajša kakor dandanes. Pater Maffena, zgodovinopisec Indije, se spominja moža Nunis de Cugna z imenom, kateri je leta 1566. kot 370leten starec umrl. Štirikrat so se mu baje obnovili zobje, lasje in brada. Tomaž Carn, ki je 18. januarja leta 1588. umrl, je imel po župni statistiki Sv. Lenarta v Shoreditu na Škotskem, 207 let. Na Ruskem je živel let 1825 mož, ki je imel že 202 leti. Don Juan Taveira de Lima, je umrl leta 1738. v svojem 198 letu. Gillour Marcraine živel je na ednem domu

198 let. Opat Janez Baldek je dočakal 185. leto in koliko tudi Peter Čarkan iz Ogrskega, po rodu baje Slovák. Jan Roveu, po rodu pravi Slovák, je umrl 172. letu, njegova žena pa jih je dočakala 164. Frideriktownu v Severni Ameriki umrl je l. 1797, 180letni mulat. Henrik Jenkim, je v decembru 1670 umrl v 169. letu. V starosti sto let je še plaval, pa je obiskal tudi peš še ljudski zbor v Jorku. Leta 1743. postavili so mu v Boltonu lep spomenik. Norvežan Jonas Surington, ki je leta 1747. umrl, dočakal je 159 let. Bil je večkrat oženjen, zapustil je vdovo, staro 103 leta in 9letnega sinka. Maria Prion je umrla leta 1838. v St. Bealnu na Francoskem, stara 158 let. Po smrti svojih roditeljev je podedovala majhno hišico, katero je v svojem 66. letu za neki mesec letnega prevžitka prodala. Nasledniki in kupci tega doma so ji morali torej celih 92 let plačevati dogovorjenih 162 frankov. Poslednjih deset let ni živela že družega, kot sir in kozje mleko. Ko je umrla, truplo ni tehtalo več kakor 42 funtov. Tomaž Danun iz Leightona je umrl leta 1635. v 152. letu svoje starosti. Par mesecev pred svojo smrtjo predstavljen je bil kralju Karlu I. Morda bi bil živel še dalje, ali poslednji čas se je v družbi nekega grofa udal pijači.

Ženo za konja. Aleksander Bon, dokaj omejen čmet v torontolski županiji in rodod Nemec, se je ženil z lepim dekletom, ki mu je ime Katarina. Bon je kupčeval s konji, ter je imel mnogo krasnih konj. Nedavno je prišel v Segedin s svojo ženo in ogledal na nekem dvorišču prelepega konja. Takoj je prašal gospodarja, mladega, lepega moža, ako proda konja, ali gospodar mu je dejal, da konj ni naprodaj. Toda Bon ni odnehal ter vedno silil v gospodarja, naj mu pove ceno. Končno je dejal gospodar: „Daj mi ženo, a jaz ti dam konja!“ — Bon je bil takoj zadovoljen, pustil ženo in odpeljal konja. No, žena je baje prav zadovoljna, da ima sedaj moža, ki ljubi bolj njo kakor konje.

Sijajen pogreb psa. Stella Miller iz Ithake je imela psa Fida. Te dni je pes poginil. Dala ga je pokopati v svileni srajci in v rakvi, ki je bila iz magonskega lesa ter obita z zlatom. Veljala je s srajco vred 187 dolarjev. Žalostno koračnico je igral na klavirju slaven virtuozi. Pogreb je bil sijajen, več tisoč se je peljalo za Fidom, manjkal je samo duhovnik, ki je povabil odklonil!

Otrok se je utopil v loncu. V Zagrebu se je prijetila te dni nenavadna nesreča. V neki hiši sta stanovala Štefan in Marija Miščin z dvema otrokoma. Štefan sta hodila na delo, sta puščala otroka sama doma. Te dni pa je šel 13letni Jurček v drvarnico, bratca, kmesečnega Štefana pa je pustil samega v sobi. Štefan je prišel na hodnik ter našel ondi velik lonec, katerem je bilo okoli 3 litre luga. Začel se je igrati s tem, da je z roko brodil po vodi, a se pri tem nagnil v lonec tako, da se je prekopicnil v lonec na glavi stoječ utonil. Našli so dečka že mrtvega.

vlak je ušel. Iz Ludwigshafena poročajo: Strassburski brzovlak je ušel na kolodvoru preko tira skozi

čakalnico na cesto, prevrnil nekaj ondi stoječih vozov, ter zavozil v vodo zimske luke. Dva uradnika in neka ženska so bili ranjeni.

Komoden gospod. Sultan v Maroki je tako komoden — ali len — gospod, da si je dal skozi sobe s svoji palači napraviti tir, po katerem se vozi z majhnim motorjem iz sobe v sobo. Peš hodi le v eni sobi, dveh se mu že ne ljubi prekoračiti.

Brivčeva osveta. Iz Budimpešte poročajo: V Terökovi je izvedel brivec Štefan Valko, da ima notar Aleksander Kohn z njegovo ženo razmerje. Ko se je prišel Kohn k Valku brit, mu je brivec prerezal z britvijo vrat, nato pa je umoril še ženo in samega sebe.

Nenavadna poroka. V Görlitzu se je vršila te dni čudna poroka. Radi goljufnega bankerota na 7 let ječe obsojeni bankir Pavel Müller se je poročil s svojo nevesto Hello Rutloff iz Berolina. Ženin je bil oblečen najelegantnejše, samo rokavic ni imel, kajti roke je imel zvezane. Priči sta bila dva uradnika jetnišnice. Po poroki se je nevesta vrnila v Berlin, ženin pa v ječo.

36 let v hlevu. Z Reke poročajo, da je umrl ondi neki Anton Milich, ki je prebil od l. 1865., torej 36 let, v nekakem svinjaku ter se živil s travo, koreninami in ostanki jedij.

Kako je nastal red hlačne podveze. Lord Roberts je dobil za svoja južnoafričanska junaštva najvišji angleški red in kralj Edvard je podelil isti red svoji ženi, novi kraljici Aleksandri. Zato se zanima časopisje sedaj bolj za postanek tega najvišjega reda — hlačne podveze. Poroča se, da je l. 1350 na novo leto pozval tedanji kralj Edvard III. vse viteze in plemiče iz vse Evrope, naj se zbero v Windsorju na tekmovalno borbo. Darila so bila velika. In res so prišli vitezi in plemiči iz vseh evropskih krajev na to borbo. 20. aprila 1350. pa se je vršila slavnostna gostija. Okrogla miza, za katero so sedeli gostje, je imela 210 čevljev v premeru. Po gostiji pa je bil sijajen ples. Kralj sam ga je hotel otvoriti s krasno grofico Salisbury. Ko jo je hotel odvesti na ples, pa je kralj zapazil, da je odpadla lepi grofici svileni nogavični podveza. Da bi ga nihče ne prehitel, se je kralj hitro sklonil in pobral podvezo. V naglici pa je prijel za rob grofične toalete ter dvignil grofično krilo prav visoko... Splošna zadrega in smejanje! Kralj pa je izgovoril poslej splošno rabljeni stavek: „Honni soit qui mal y pense“ (Sram ga bodi, kdor misli kaj slabega!) In kralj je dvignil nogavično podvezo ter rekel: „Ta podveza postane najčastnejši znak, do se bode čutil najponosnejši izmed vas srečnega, ako ga bo smel nositi!“ Red hlačne ali nogavične podveze je v istini postal najčastnejši in največji red na Angleškem.

Gospodarske stvari.

Več pridelovati in bolje prodajati.

(Po „Kmetovalcu“.)

Splošno se priznava, da gre kmetijskem stanu